

Låst ude!

Måske kunne Emma hjælpe!

Amber Healey

(Baseret på en virkelig hændelse)

»Stol på den Ånd, der leder til at gøre det gode«
(L&P 11:12).

Emma hoppede over revnerne i stenene i fortovet. Det var en klar og solrig dag. Hun og mama gik hen for at købe ind.

»Mama, hvor langt væk er solen?« spurgte hun.

»Jeg ved det ikke,« svarede mama.

Hun så op på himlen og missede med øjnene. »Tror du nogensinde en raket vil tage til solen? Tror du den er varmere end lyn? Tror du ...«

Mama grinede. »Dine spørgsmål bliver sværere og sværere!«

Emma grinede også. Hun havde mange spørgsmål. Mama gjorde altid sit bedste for at besvare dem. Det var én af grundene til, at Emma godt kunne lide at gå ture med mama.

Emma så sig omkring i sit nabolag. Taxaer kørte ned ad stengaden. Folk kørte på cykel. Mange andre mennesker var også ude og gå.

Så så Emma over på den anden side af gaden. En lille pige sad på trinene foran en lejlighedsopgang. Det så ud som om, hun græd.

Emma gik langsommere. Skulle hun stoppe og hjælpe? Måske ville pigen gerne være i fred. Nogle gange ville Emma bare gerne være i fred, når hun var trist.

Emma stoppede op. Oftest ville Emma gerne have nogen at snakke med, når hun havde brug for hjælp. Og måske kunne *hun* hjælpe!

Hun tog mamas hånd. »Se mama. Jeg tror den pige har brug for hjælp.«

Mama så over gaden. »Jeg tror, du har ret.«

Emma holdt mamas hånd, og de gik over vejen. Hun gik op til trinene, hvor pigen sad. »Hej,« sagde Emma. »Har du brug for hjælp?«

Den lille pige snøftede og så op på dem. Hendes arme favnede hendes knæ, og hendes øjne var røde og hævede.

»Jeg ... jeg er låst ude af min lejlighed.« Hun tog en dyb indånding. Hende stemme rystede og var stille. Emma knælede ned ved siden af hende for bedre at kunne høre hende.

»Jeg kan ikke læse,« sagde pigen. »Jeg ved ikke hvilken knap jeg skal trykke på for at komme ind igen.«

Emma så på væggen uden for opgangen. Der var mange små knapper. Hver knap havde et navn på. Ved siden af knapperne, var der en højtaler.

»Hvad er dit efternavn« spurgte Emma.

»Schneider,« sagde den lille pige.

Mama læste alle knapperne igennem, indtil hun fandt den knap, hvor der stod »Schneider« på. Hun trykkede på den.

Bzz!

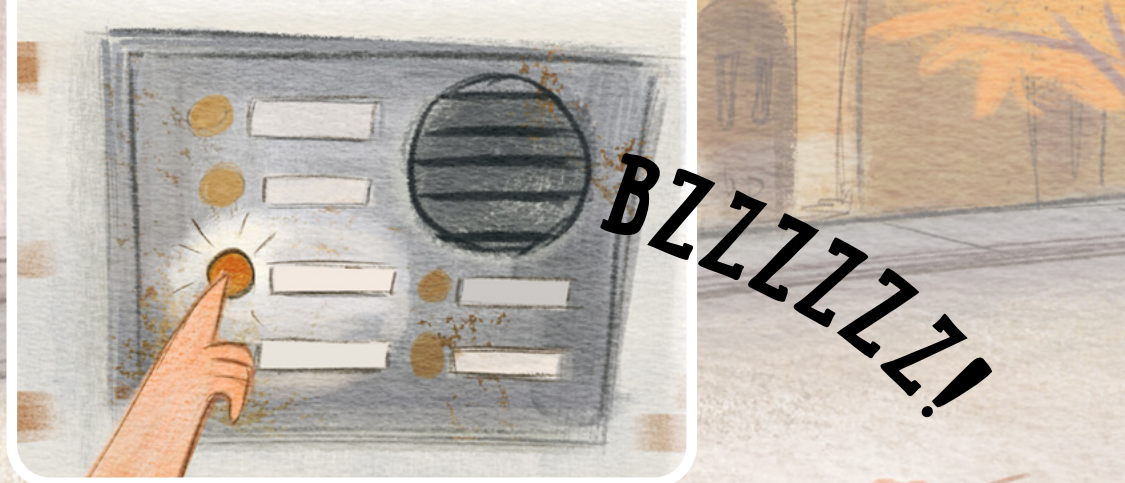
Knappen gav en høj lyd. Så lød der en stemme gennem højtaleren.

»Dette er familien Schneider. Hvordan kan jeg hjælpe dig?«

Mama talte ind i højtaleren. »Hej! Min datter og jeg er udenfor med en lille pige, der siger, at hun er låst ude.«

Pigen rejste sig hurtigt og løb over til højtaleren. »Mama,« sagde hun, »jeg kunne ikke læse knappen for at komme ind igen, og disse folk hjalp mig!«

Stemmen fra højtaleren lød overrasket. »Leni! Jeg troede, du var på dit værelse! Bare rolig. Jeg kommer ned med det samme.«

Efter et par sekunder kom en dame løbende ud. Pigen løb hen og gav hende et knus.

Damen vendte sig mod Emma. »Tak fordi du hjalp min lille Leni!«

Emma smilede. »Det var nemt at hjælpe.«

De vinkede farvel og gik ned ad trapperne igen. Hele Emmas krop føltes varm. Hun tænkte på flere spørgsmål at stille mama.

»Det var nemt at hjælpe den pige. Hvorfor gør det mig så glad?«

Mama trykkede Emmas hånd. »Det er Helligånden, der fortæller dig, at du traf et godt valg.«

Emma smilede. Hun var glad for, at hun var stoppet for at hjælpe. ●

Denne historie fandt sted i det centrale Ungarn. Forfatteren bor i Utah i USA.

